

mus kohkumisse ja werrisemisse wäärt
ahhastusse tund tulnud. Paks suits
tousis selle aukust ülles, ja ühhe hobi-
ga kuuldi ka nende suurte tükkide mü-
ristamist, ja nähti nago ühte puhko wal-
golõmist, ja muud ei olnud kuulda eg-
ga nähha kui nende tükkide tullofest ja
müristamist ja söddiatte küssendamiste
heäled. Sest surest Ma werrisemisest
mis püssi rohho läbbi tähti, mis Ma au-
kude sees olli põllema lainud, olli ühhes
kohhas se Kraaw, mis kuus sülda lai ja
pool kolmat süggaw olli, mullaga nattu-
ke täidetud. Agga ei se woinud palio ai-
data. Ommeti piddi nüüd iggamees tõ-
le hakkama ja omma õnne katsma. Kol-
mest otsast hakkati lüna noudma. Mon-
ned kandsid sured pitkat reddelid ja pan-
nid neid müri nale et nemmad woiküd
nende peäl ülles minna, teised pistid om-
mad Pajonettid walli sisse ja püüdsid
nenda

nenda ülles sada, iggamees katsus omma
noud möda.

Monned wahwad peäliffud kääsid eel
ja teised takka järrel. Mitto ja mitto kuf-
kusid kui üle kaela üle pea mahha, agga
mis kuffus, se kuffus, mis jai se jai,
monned piddid ommeti ülles sama. Kül-
lab se olleks ka pea ülles ronitud olnud,
agga wüs ja mõsk piddi ka peus ollema,
ja üllewel wallide peäl ollid Turkid püssi
ja mõgadega neid wastowõtmas. Sen-
n es kui need si n üllesronnisiid aitasid tei-
sed alt jälle hästi tükkide ja püssi lastmis-
sega ja wiskasid ni palio tuld ja tulle lösid
lüna peäle et pimme õ paistis kui pääw.
Kui siis io üks hea hulk olli walli peäle sa-
nud, hakkas se söddiminne üllewel. Tur-
kid pannid wägga tuggewaste wasto ja
meie rahwas söddis ello polest ja ei lainud
sambo Maad taggasi, waid ifka eddasi,
funni